SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 8 OCTOBER 1936

WANNEER DE SPEELMAN DOOR DIERENDORP TREKT

DE VERLOREN GELUKSSTEEN

Door een knaap gevonden

Na de verdwijning kwamen ongelukken over heel het land

ONZICHTBAAR VOOR IEDEREN STERVELING

OUDTIJDS heerste er in een der grote rijken van het verre Indië een radsja — zoals men de Indische vorsten pleegt te noemen — die een grote diamant van fabelachtige waarde bezat.

Deze kostbare steen was den vorst ter gelegenheid van zijn troonsbestijging geschonken door een wijzen kluizenaar, die — naar men zeide — een goede tovenaar was.

„Zo lang u deze diamant bij u draagt, zal het geluk met u zijn!" had de kluizenaar gezegd, toen hij de steen den radsja aanbood. „Maar hoed u ervoor, dat niemand hem u ontvreemdt, want dat zou allerlei zorgen en ongelukken ten gevolge hebben!"

Vandaar dat de radsja de kostbare gelukssteen in goud vatten liet en hem daarna aan zijn turban, zijn uit een zijden doek bestaand hoofddeksel, bevestigde, zodat hij hem steeds bij zich zou hebben. 's Nachts, wanneer hij sliep, bevond de diamant zich in een zeemlederen zakje, dat aan een koord om 's vorsten hals hing. En zo dacht de radsja dan, dat het kleinood voldoende beveiligd was.

Er was ook niemand in het gehele rijk, die er aan dacht hem de steen te ontstelen. En al zijn onderdanen waren verheugd, wanneer zij hun vorst op zijn statie-olifant zagen voorbijrijden, terwijl de gelukssteen op zijn turban in het zonlicht fonkelde, want dan wisten zij, dat geen vijand, geen ziekte en geen hongersnood het land zouden komen bezoeken.

Een vogel kwam gevlogen

MAAR op een dag kwam er een papegaai aangefladderd — juist op het ogenblik, dat de radsja aan de spits van een hele optocht uitreed.

Boven het hoofd van den vorst gekomen, dook de vogel ineens omlaag, greep met zijn kromme snavel de gelukssteen van de turban en vloog er snel mee heen.

„Vangt die vogel!" riep de radsja uit. „Schiet hem neer! Hij heeft mijn gelukssteen geroofd!"

Maar in de grote verwarring, die er ontstond, was er niemand, die de papegaai vangen kon, en het dier was weldra achter een paar hoge palmenkronen verdwenen....

De radsja, die bijna radeloos was, loofde onmiddellijk een grote beloning uit voor dengene, die hem de steen weer terug zou bezorgen, en de mensen begonnen direct overal te zoeken — niet alleen in de hoop de beloning te verdienen, maar ook om het geluk, dat nu verloren was, weer terug te kunnen brengen.

En dit was wel nodig, want opeens braken er velerlei tegenspoeden over het land los.

In het Noorden van het rijk vielen zware stortregens, die de rivieren buiten haar oevers deden treden, waardoor overal overstromingen plaats vonden, die vele mensen en huisdieren het leven kostten.

Uit het Westen kwam het treurige bericht, dat de radsja van de naburige staat met zijn soldaten de grens was overgetrokken en plunderend het land binnen marcheerde, waarbij hij vele burgers gevangen nam.

En in het Oosten ging het niet beter, want daar was een zware ziekte onder de mensen uitgebroken, waartegen de geleerdste artsen niets konden uitrichten, terwijl in het Zuiden aardbevingen steden en dorpen verwoestten....

Pahar Singh's avontuur

IN die tijd woonde er in een klein dorpje een arme weduwe met haar enigen zoon, die Pahar Singh heette.

De jongen werkte voor een ieder, die hem een kleinigheid voor zijn arbeid betalen wilde, maar, ofschoon zowel hij als zijn moeder heel vlijtig en sober waren, bleven ze beiden steeds doodarm en waren ze er ten slotte van overtuigd, dat ze dit wel steeds zouden blijven ook.

Wanneer Pahar Singh geen arbeid had, ging hij naar het veld of het bos, om daar met de vogels te spreken, die dan rondom hem gingen zitten, wijl ze hem zoo graag lijden mochten.

Hoe verbaasd was de jongen nu, toen hij bij zulk een gelegenheid een stem achter hem vragen hoorde:

„Wil je rijk worden, Pahar Singh?"

„Wie spreekt daar?" vroeg de jongen, terwijl hij verbaasd om zich heen keek. Op een boomstam zag hij een prachtige papegaai zitten.

„Ik was het, die je dat vroeg!" zei de vogel. „Wil je iets voor me doen; dan kun je rijk worden, Pahar Singh."

„Dat wil ik heel graag!" sprak de jongen. „Zeg me maar, wat je van me verlangt, en als dat iets is wat ik doen kan, zal ik het proberen!"

„Je hebt natuurlijk van de verdwenen gelukssteen van den radsja gehoord — ik weet waar die diamant is," zei de vogel. „Een papegaai heeft hem gestolen en toen naar den bozen tovenaar Gopal gebracht, die hem nu verstopt heeft, om zodoende den radsja en zijn gehele land kwaad te doen."

„Waar woont die tovenaar?" vroeg Pahar Singh.

„Diep in het oerwoud is zijn slot, dat op een eilandje midden in een meertje staat en door de krijgslieden van den tovenaar goed bewaakt wordt. Ik kan zelf de steen daar niet gaan weghalen, omdat de tovenaar de diamant in een kistje bewaart, dat voor mij

te zwaar is om in mijn snavel mee te nemen."

„Maar hoe kan ik daar dan bij komen?" vroeg Pahar Singh nu weer.

„Wanneer je onzichtbaar bent, kun je het gemakkelijk doen. En ik zal je helpen onzichtbaar te worden!" beloofde de papegaai. „Wij, vogels, zijn er heel kwaad om, dat een van ons zich heeft laten overhalen in dienst van den tovenaar te gaan. Daarom willen wij je nu helpen — jou, dien we kennen als een goedhartigen en eerlijken jongen — om het kistje met de gelukssteen te bemachtigen."

„Maar hoe kan ik me nu onzichtbaar maken?" luidde Pahar Singh's vraag.

„Hier, neem dit kruidje, dat ik in de tuin van den wijzen kluizenaar geplukt heb. Wanneer je dit kruidje opeet, word je onzichtbaar, totdat je je driemaal in het water van de heilige rivier de Ganges ondergedompeld zult hebben. Je kunt dus ongemerkt het slot binnengaan, het kistje met de steen wegnemen en hier terugbrengen, om je dan na afloop in de Ganges te baden en weer zichtbaar te worden!"

„Als je me de weg wijst naar het slot van den tovenaar, zal ik doen wat je van me verlangt," beloofde Pahar Singh nu.

Onzichtbaar

HIJ at nu het kruidje op, maar bemerkte zelf eerst niet, dat hij nu onzichtbaar geworden was. Eerst toen de papegaai hem vooruitvloog, om hem de weg te wijzen naar het slot, werd de jongen gewaar, dat geen der mensen van het dorp, dat hij doortrekken moest, hem scheen te kunnen zien.

Dat was een vreemde gewaarwording, zo ongezien voorbij te kunnen gaan! En nog verwonderlijker werd dit, toen ze in het oerwoud gekomen waren, want zelfs de wilde dieren bleken de aanwezigheid van den jongen niet op te merken. Een tijger sloop Pahar Singh voorbij zonder hem ook maar een blik te verwaardigen, en evenzo ging het met de andere dieren van het woud.

Ten slotte kwamen ze aan het meer, dat midden in het oerwoud lag, en daar maakte de jongen een bootje, dat aan de oever lag, los om er mee naar het eiland te varen.

De man, die dat bootje bewaken moest, schrok heel erg, toen hij het vaartuigje alleen met een papegaai aan boord opeens zag wegdrijven in de richting van het eiland.

Doch nog merkwaardiger werd het, toen Pahar Singh de trappen van het slot opliep, vlak langs een woest uitzienden krijgsman, die met een vlijmscherp zwaard gewapend was.

„Er is werkelijk geen sterveling, die me zien kan!" dacht de jongen bij zichzelf. Hij trad de zaal binnen, waar de tovenaar met een geopend kistje op zijn knie zat, en in dat kistje lag de geluksdiamant!

Maar juist toen de jongen bij den tovenaar gekomen was, klapte deze het deksel van het kistje dicht en zette dit toen op tafel, om vervolgens voor het venster te gaan staan uitkijken.

Even later wendde de tovenaar zich weer om, maar ja, het kistje was nu verdwenen....

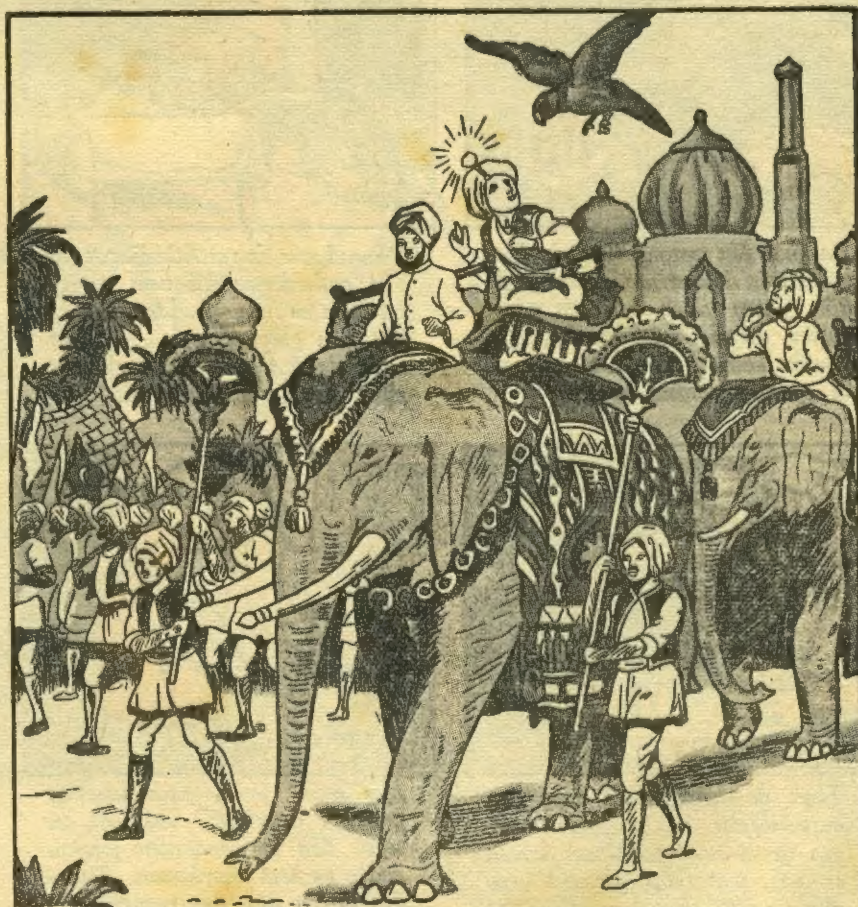
„Help, houd den dief!" schreeuwde hij luidkeels, zodat al zijn krijgslieden toegelopen kwamen, die overal begonnen te zoeken naar den dief, die het kistje weggenomen zou hebben, terwijl Pahar Singh intussen rustig en ongezien over het meer terugvoer.

De tovenaar maakte zich zo ontzettend kwaad, dat hij in duizend stukken sprong. En met hem verdween ook zijn tovermacht.

Pahar Singh haastte zich intussen naar de heilige rivier de Ganges en dompelde zich daar driemaal in het water onder. En toen hij na de derde keer weer bovenkwam, kon eenieder hem weer zien als voorheen.

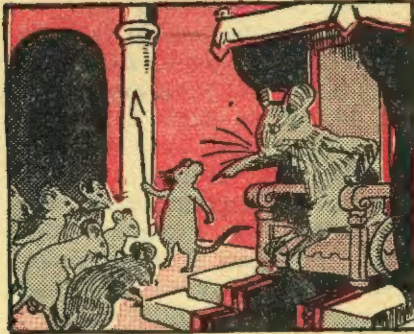
Vervolgens ging de jongen naar den radsja, die onzegbaar verheugd was, toen hij zijn gelukssteen weer terugkreeg. En van dat ogenblik af verdwenen ook als bij toverslag alle ongelukken en kwalen uit het hele land.

De radsja beloonde Pahar Singh rijkelijk, zodat de jongen en diens moeder voorgoed uit de nood waren en ze voortaan een gelukkig leven leiden konden. En dit is dan het einde van het verhaal van Pahar Singh, die de gelukssteen terughaalde.

....dook de vogel omlaag en greep de gelukssteen.

KOEN EN ZIJN KAT

Intussen had de rattenkoning al zijn flinkste onderdanen om zich heen geroepen, om hun met bevelende stem te zeggen: „Ik wil een groot feest vieren. Gaat heen en haalt me allerlei lekkere dingen!"

De ratten wisten, dat in 's burgemeesters voorraadkamer de heerlijkste dingen, die er in de hoofdstad te verkrijgen waren, gevonden konden worden. Daar gingen ze dus heen, om eens flink te plunderen.

Maar juist, toen ze het daarmee heel druk hadden, kwam Koen's poes aangeslopen, die om een hoekje ging staan toekijken. „Mooi zo," dacht het dier. „Goed dat ik kom. Daar zullen we 'n eind aan maken."

En met één sprong was de kat midden in de voorraadkamer; met zijn poten sloeg hij een paar ratten, die niet meer zo vlug weg konden komen, neer. De rest was al spoedig verdwenen.

Razend was de rattenkoning, toen zijn onderdanen bij hem terugkwamen en hem vertelden, wat er met hen gebeurd was. — „Dat moet de kat van Koen geweest zijn!" brulde de koning uit.

„Steeds weer Koen en zijn kat!" schreeuwde hij en dreigend voegde hij er aan toe: „Ik zal die twee leren! Reeds twee maal hebben ze mij durven trotseren — maar nu zal ik me geducht weten te wreken!"

Toen de keukenmeid van den burgemeester de volgende morgen in de voorraadkamer kwam en zag, wat daar gebeurd was, riep ze uit: „Dat kan alleen die dekselse Koen gedaan hebben!"

„Jij bent in de provisiekamer geweest, deugniet!" snauwde ze tegen den verwonderden jongen, zodra ze hem tegenkwam. „Voordat ik het aan den burgemeester ga vertellen, geef ik je eerst een aframmeling!"

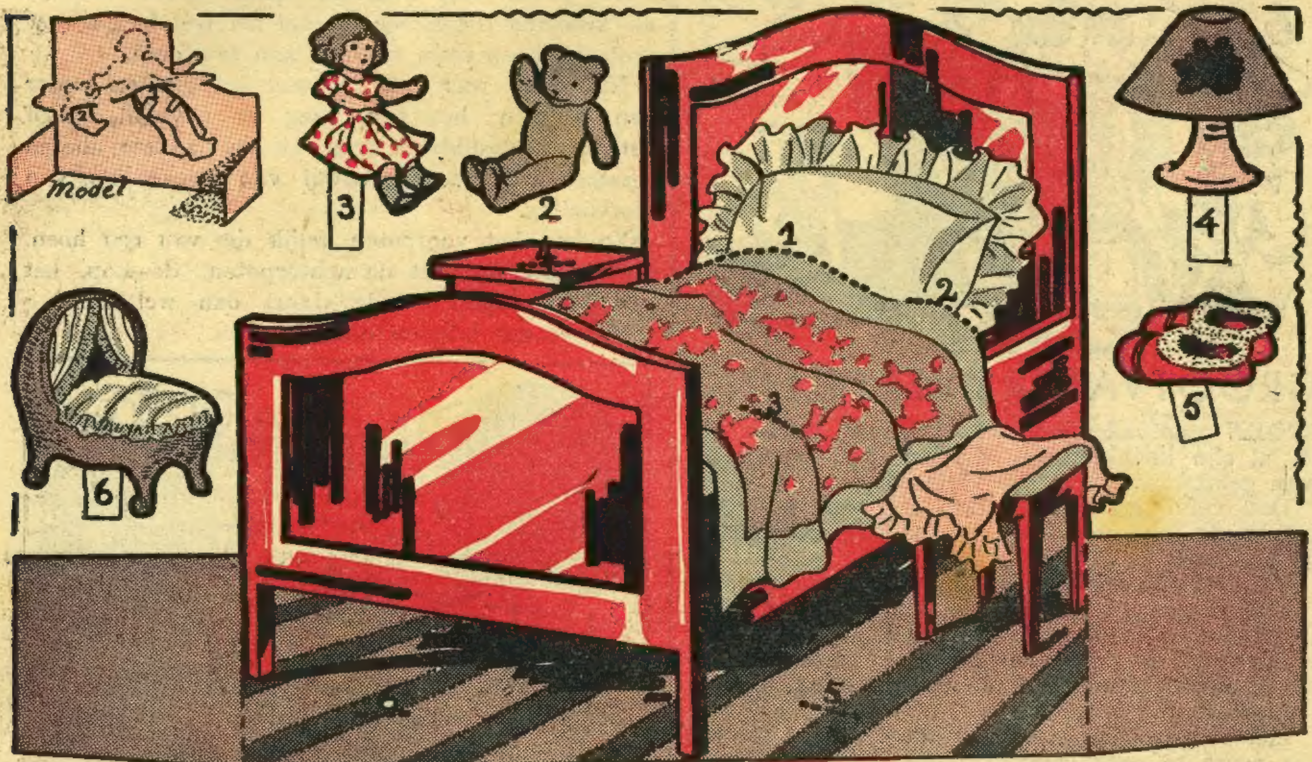
En de vrouw pakte Koen bij zijn kraag, om hem met haar pollepel een geducht pak slaag te geven. — „Ik zal het je voorgoed afleren, 's nachts rond te sluipen en het kostelijke eten te stelen!"

's Morgens in de vroegte....

EEN aardig slaapkamertafereeltje voor onze lezeresjes om eens in elkaar te zetten; met een pop, die op verschillende manieren kan worden aangekleed, en een kamerhoek, die aardig gestoffeerd kan worden.

Wanneer je dit speelgoed bewaren wilt en je tot de vlijtigen onder de meisjes behoort, doe je er goed aan, de plaat, voor je haar uitknipt, op dun karton te plakken en haar dan onder een

(Vervolg op blz. 7)

ONS EIGEN RAADSELHOEKJE

GROOTVADERS VERTELLING

TOEN grootvader jarig was, kreeg hij bezoek van al zijn kleinkinderen, die hem van harte kwamen gelukwensen met zijn verjaardag.

Dat vond grootvader heel erg prettig, want hij houdt heel veel van zijn kleindochtertjes en kleinzoontjes.

Vandaar dan ook, dat hij hun een aardig sprookje vertellen ging, waarnaar de kinderen met aandacht luisterden. Op de tekening kun je zien, hoe aandachtig de kinderen toehoren, maar tevens zie je ook in rebusschrift de naam van het sprookje dat grootvader vertelt.

Het is natuurlijk een klein kunstje voor je, om die naam te ontcijferen. Probeer dat eens, je zult zien, dat je de oplossing gauw gevonden hebt.

WIE ZOEKT DAT EENS UIT?

IN de dierentuin was een nieuw dier aangekomen en vele mensen kwamen toegestroomd, om het in ogenschouw te nemen.

De gehele dag kwamen zowel grote mensen als kinderen toegestroomd, om het wonderdier met grote ogen en open monden aan te staren.

Nu, daar was dan ook wel het een en ander aan te zien, het beest zag er net uit, alsof het uit bestanddelen van allerlei andere dieren tezamen was gesteld, zowel van vogels als van viervoeters.

Zo had het voorpoten gelijk die van een hoen. Maar waar had het de achterpoten, de kop, het gewei, de romp en de staart dan wel van?

Zou je dat kunnen uitzoeken?

DE VLIEGER EN DE STEDENNAAM

EEN ferme jongen rent over het veld, om zijn vlieger te laten opstijgen, hoog in de lucht. De staart van de vlieger heeft hij met stukjes papier verzwaard, opdat het gevalletje in de lucht geen rare buitelingen zal maken.

Nu wil het toeval, dat op elk der zes papiertjes twee letters staan, terwijl de zes paren van letters op de juiste wijze achter elkaar geschreven, de naam van een grote Amerikaanse stad in het Westen der Verenigde Staten vormen.

Probeer eens, of je met behulp van de zes maal twee letters van het plaatje de naam der bewuste Amerikaanse stad kunt vinden.

Oplossing vorig nummer

DE BESCHADIGDE WEGWIJZER

De namen op de wegwijzer moesten als volgt luiden:

Arm No. 1 B e r l i j n (hoofdstad v. Duitsland)
„ „ 2 W e e n e n (hoofdstad v. Oostenrijk)
„ „ 3 B e r n (hoofdstad v. Zwitserland)
„ „ 4 P r a a g (hoofdstad v. Tsjecho-Slowakije)

's Morgens in de vroegte....

(Vervolg van blz. 5)

stapeltje boeken goed vlak te laten droog worden.

Maar behoor je tot de haastigen, dan kun je er mee volstaan de figuren zo uit dit blad te knippen; alleen blijft alles dan een beetje slap, zodat het gauw gekreukeld is.

Het allereerst knippen we dan het grote stuk met het bed uit, om er vervolgens met behulp van een scherp mesje bij 1, 2, 3, 4, 5 en 6 langs de stippellijntjes gleufjes in te snijden, die precies zo lang zijn als die stippellijntjes.

De twee lippen links en rechts van het bed vouwen we langs de stippellijn naar achteren, waardoor het bed overeind kan staan.

Vervolgens gaan we alle kleinere figuren — behalve het model in de linkerbovenhoek — uitknippen en kleden dan de pop 1 aan, door de naar achteren gebogen witte lipjes van een der kledingstukken over haar schouders en om haar benen te haken.

De pop schuiven we dan door gleuf 1 van het bed, terwijl we het beertje 2 daarnaast in gleuf 2 steken.

Van achteren ziet alles er dan uit gelijk het model links bovenaan toont.

Je zult wel merken, dat je de pop kunt laten liggen of zitten, al naar gelang je haar meer of minder verder door gleuf 1 schuift.

Dan steken we het poppetje 3 met het witte lipje door gleuf 3 op het bed, de lamp 4 in het nachttafeltje, de pantoffeltjes 5 rechts en de poppenwagen 6 links op de grond, waarna het aardige tafereeltje geheel compleet is.

Voor de aankleding van de pop heb je de keus tussen twee pyama's, een nachtjurk en een peignoir of ochtendjapon, waardoor je nogal wat verscheidenheid in het tafereel kunt aanbrengen.

* * *

En nu vooruit maar! Doe je best. Het is de moeite dubbel en dwars waard.

WE KOMEN DE VOGELS TE HULP

Met een voederbakje dat we speciaal voor hen gaan gereedmaken

WIE niet van dieren houdt, kan ook niet goed voor de mensen zijn. En wie de dieren in nood niet bijstaat en helpt, heeft een inborst, waaraan nodig nog een heleboel verbeterd moet worden. Dat beseffen we gelukkig allemaal terdege.

En aangezien we geen praatjesmakers willen zijn, die alleen maar mooie dingen zeggen zonder er ooit naar te handelen, voegen we de daad bij het woord.

We gaan de vogels helpen, de vogeltjes, die nu een wellicht zeer strenge winter tegemoet gaan, waarin vele van hen — wanneer wij hen niet bijstaan — door honger en koude zullen moeten lijden en sterven.

Een goed beschut voederbakje gaan we voor hen maken van het een of ander gebruikt vurenhouten kistje, waarvan de plankjes ongeveer een centimeter dik moeten zijn.

Het allereerst zagen wij de twee vijfhoekige zijkanten volgens de in figuur 1 aangegeven maten.

De beide smalste zijden van deze vijfhoeken vormen de onderkant van ons voederbakje. Deze twee smalste zijden worden onderling met elkaar verbonden door middel van een plankje, dat 5 cm. breed en 22 cm. lang moet zijn. Figuur 2 laat zien, hoe die bodem de beide zijkanten verbindt.

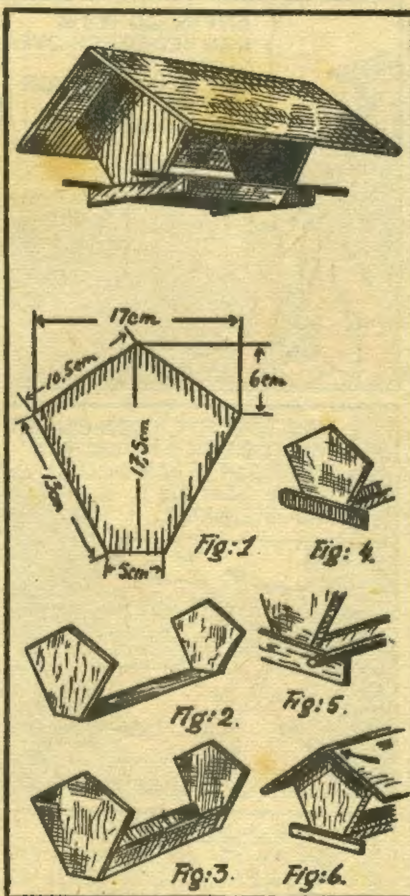
Nu maken we aan beide zijden van de bodem een paar schuinopgaande kanten, door er twee plankjes, die 4 cm. breed en 22 cm. lang worden, tegen te bevestigen, gelijk fig. 3 aangeeft.

Dan zagen we twee latjes, elk 2 cm. breed en 16 cm. lang, welke latjes we — gelijk fig. 4 toont — onder aan de buitenkant der beide zijkanten vastspijkeren. Deze latjes dienen om er aan de uiteinden een rond zitstokje van 24 cm. lengte op vast te maken. Daarop kunnen onze gevederde vriendjes dan gemakkelijk zitten, terwijl zij zich aan een heerlijk maal tegoed kunnen doen. In fig. 5 kun je de bevestiging van die zitstokjes zien.

Vervolgens is het schuine afdak aan de beurt, dat uit een plankje van 19 cm. breedte en 36 cm. lengte en een van 20 cm. breedte en 36 cm. lengte bestaat. Het 1 cm. smallere plankje wordt — gelijk het pijltje in fig. 6 aanwijst — tegen het bredere aangelegd, zodat van opzij gezien beide plankjes de twee benen van een gelijkbenige driehoek vormen.

Ten slotte geven we het voederbakje met behulp van wat notenbeits een aardig kleurtje.

Wanneer we het dan een plaatsje geven in onze tuin, op onze veranda of in een vensterbank, moeten we er echter vooral op letten, dat het buiten het bereik van katten blijft. Want deze dieren zijn even verlekkerd op een vers vogelboutje als onze gevleugelde kameraadjes op het zaad, dat we voor hen uitstrooien. Denk hier vooral aan!

* * *

Ziezo, knutselaars, wacht nu vooral niet tot het wintert, maar maak het voederbakje reeds thans in orde en vergeet dan vooral niet er voor te zorgen, dat de tafel voor de vogeltjes steeds gedekt staat.

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB

ONVERKLAARBAAR GEDRAG.

